

Arrest

nr. 240 463 van 3 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kinderen X - X- X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET .

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partijen en hun advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat P. ROBERT die tevens derde, vierde en vijfde verzoekende partijen vertegenwoordigt en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2018. Tweede verzoekster, die verklaart de

Colombiaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2019.

1.2. Eerste verzoeker wordt op 11 juli 2019 en 12 september 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Tweede verzoekster wordt opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 13 februari 2020 maar daagt niet op.

1.3. Op 20 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers. Op 3 april 2020 vraagt tweede verzoekster de heropening van het dossier. Dit wordt geweigerd door de commissaris-generaal op 8 april 2020.

De bestreden beslissing t.a.v. Z.M.A, eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. Z. M., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Medellin, Colombia, op 25 maart 1982 en bent altijd in die stad blijven wonen, zij het in verschillende wijken. Eens u de middelbare school had afgerond bent u gaan werken in hotels en restaurants en daarnaast hebt u als zelfstandige een eigen restaurant en kledingwinkel uitgebaat. U hebt al 23 jaar lang een relatie met L. M. O. R. (CG-nummer 19/25848 en O.V.-nummer 8.944.540). Jullie hebben samen drie minderjarige kinderen, die zich op 31 oktober 2019 samen met hun moeder bij u in België hebben gevoegd. U hebt uit een andere relatie nog een kind, dat zich bij de moeder in Colombia bevindt.

Uw problemen begonnen in september 2017. Uw burens rookten marihuana en maakten daar niet meteen een geheim van. U stoorde zich aan het feit dat zij dit zo openlijk deden waar uw kinderen bij waren en maakte ruzie met hen. Kort daarna, op 13 september 2017, kwamen enkele mannen bij u thuis. Ze vroegen u om met hen mee te gaan en omdat u lang genoeg in de wijk woonde om te weten dat zij bij een criminele bende hoorden, deed u wat ze vroegen. Ze gingen samen met u naar een andere wijk waar u een jeugdviend ontmoette, W. A. Z. alias "Tabaco". Tabaco is een notoir figuur in de onderwereld van Medellin, en werkt voor mafiabaas C. P.. Drie neven van uw vrouw werkten in het verleden voor Tabaco en met hen is het slecht afgelopen. Twee van hen werden vermoord en de derde is spoorloos verdwenen. Tabaco zei dat hij u nodig had, dat u iets voor hem moest doen, en dat u zich geen zorgen moest maken, dat u wel wist hoe het eraan toeging in de wijk. U keerde terug naar huis en nam contact op met een vriend die in de buurt een appartement verhuurde. In alle haast verhuisde u naar het nieuwe adres, wat door de burens uiteraard werd opgemerkt. Twee weken later werd u opnieuw gecontacteerd om een ontmoeting met Tabaco te regelen. Ditmaal legde hij aan u uit dat ze bezig waren met een groots opgezette operatie, door een ex-kolonel bedacht. De bende wilde een groot aantal doelwitten uit de weg ruimen door gebruik te maken van mensen die nog nooit in aanraking waren gekomen met politie of rechtbank; mensen zoals u. Minderjarigen zonder strafblad moesten ongemerkt de wapens vervoeren, en mannen zoals u zouden dan de moorden plegen. Aangezien u wist dat de bende van Tabaco geïnfilteerd was bij de politie achtte u het uitgesloten dat u van die kant hulp kon verwachten. U deed dan ook geen aangifte van de samenzwering waarvan u kennis had gekregen. U won tijd door allerlei excuses aan te halen waardoor u niet meteen beschikbaar zou zijn. Drie maanden gingen voorbij zonder dat u nog werd benaderd toen men via uw moeder plots weer het signaal gaf dat u naar een vergadering moest komen. Ditmaal deden ze de hele procedure uit de doeken. U probeerde zich er opnieuw met smoesjes van af te maken, maar u werd onder druk gezet. De bende maakte duidelijk dat u geen keuze had en dat u zou worden betaald voor uw diensten. Wanhopig nam u contact op met uw tante die in België woonde en begon voorbereidingen te treffen om Colombia te verlaten. Op 24 juli 2018 werd Tabaco plots door de politie gevat. Met deze arrestatie was evenwel niet heel de bende opgerold. De leden die nog steeds op vrije voeten verkeerden bezorgden uw moeder boodschappen dat ze u probeerden bereiken en dat ze u wel zouden vinden. U denkt dat de bende u ervan verdacht de locatie van Tabaco te hebben doorgespeeld aan de politie. Op 15 oktober 2018 nam uw moeder contact met u op om te waarschuwen dat het gevaarlijk was geworden voor u. U dook onder bij een vriend en diende op 18 oktober 2018 klacht in bij het parket in Medellin op advies van uw tante die in België woont.

Medewerkers van het parket raadden u aan om naar België te reizen en hier politiek asiel aan te vragen. U nam ontslag op uw werk en boekte een vliegtuigticket naar België. U bleef twee dagen lang op de

luchthaven van Medellín en vertrok dan naar Bogotá, waar u nogmaals twee dagen bent verbleven. U verloor er uw paspoort en haalde snel een nieuw alvorens op 23 oktober 2018 te vertrekken naar België, waar u toekwam op 24 oktober 2018. Op 12 november 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Na uw vertrek zijn de kompanen van Tabaco nog negen keer bij u thuis komen informeren waar u bent. De schoonbroer van uw echtgenote is door hen tegengehouden toen hij uw zoon een lift gaf naar school. Ook bij die gelegenheid vroegen ze waar u ergens was. Er is ook al eens iemand aan uw deur komen kloppen 's nachts toen uw zoon nog aan het studeren was. Uw zoon voelt zich ook vaak bekeken als hij naar school gaat. Uw vrouw en kinderen hebben op 31 oktober 2019 Colombia verlaten en zich bij u in België gevoegd. In het kader van haar procedure werd uw partner uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 13 februari 2020. Zij is echter niet komen opdagen voor dit persoonlijk onderhoud.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door medestanders van Tabaco.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw militaire kaart, een klacht ingediend bij het parket, de vliegtuigtickets van uw reis, een aangifte van het verlies van een paspoort, een lijst van vermoorde verwanten en diverse nieuwsberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Pas tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud maakt u melding van ernstige problemen met uw geheugen, wat u wijt aan de stress en onzekerheid in het jaar voor uw vertrek en die volgens u een manifest negatieve impact hebben op uw vermogen om details te verschaffen (CGVS 2, p.8). U hebt echter nooit eerder verwezen naar dergelijke problemen die u zouden verhinderen of bemoeilijken om uw vluchtmotieven te herinneren en hebt tevens nagelaten om deze te staven met medische attesten. Uit uw persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat u in staat was om de vragen te begrijpen en uw antwoord te formuleren. U heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen melding gemaakt van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat u het eens bent met de inhoud ervan. Evenmin heeft u enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf bezorgd aan het CGVS.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat u nauwelijks verder komt dan **blote beweringen**. U hebt geen enkel kernelement van uw relaas gestaafd met relevante documenten. U legt een lijst voor van leden van uw familie en schoonfamilie die zouden zijn vermoord (CGVS 1, p.4). In verschillende gevallen zou de opdrachtgever van de moord dezelfde persoon zijn met wie u zelf problemen kreeg, namelijk Tabaco (CGVS 1, p.11). Toch heeft u nagelaten om zelfs maar een begin van bewijs voor te leggen dat deze personen zijn overleden, in welke omstandigheden zij zijn overleden, en dat hun overlijden verband hield met de personen die u zegt te vrezen in Colombia. Hoewel u aanvankelijk aangeeft dat het parket op de hoogte is van alles en dat dit opgezocht kan worden (CGVS 1, p.15) lijkt u geen wezenlijke pogingen te hebben gedaan om dit ook werkelijk te doen (CGVS 2, p.13). Van de feiten die aan de grondslag liggen van uw beweerde vrees legt u ook maar één document neer waarin uw naam staat: een klacht die u hebt ingediend bij het parket op 18 oktober 2018.*

Daarin staat echter een loutere weergave van uw verklaringen. Dit document bevat geen enkele verwijzing naar een betrouwbare en verifieerbare externe bron. Dat stuit des te meer daar u expliciet

verklaart deze klacht te hebben ingediend enkel en alleen om ze te kunnen tonen aan de Belgische asielinstanties (CGVS 1, p.19). U hebt voorts dan ook geen enkele belangstelling voor een eventueel onderzoek naar deze feiten waarmee men mogelijks bezig zou zijn (CGVS 2, p.13), en hoewel het parket had aangeboden om jullie in te schrijven in een programma voor burgerbescherming hebt u dat kennelijk nooit gedaan (CGVS 1, p.19). Bij het parket leken ze volgens wat u verklaart nochtans overtuigd dat uw vrouw en kinderen gevaar liepen (CGVS 1, p.13). U bent gevraagd naar de reden dat u niet probeerde om voor uw familie bescherming te krijgen, en antwoordt dan enkel dat u niet genoeg geld had om hen mee te nemen uit Colombia maar dat u wel hebt gezorgd dat ze er eten en drinken hebben (CGVS 1, p.19), waarmee u eigenlijk aan de vraag voorbij gaat. U hebt trouwens ook nooit gezocht naar andere manieren om bijstand of bescherming te krijgen voor uw gezin (CGVS 2, p.13). Door uw houding wekt u dan ook de indruk dat u slechts klacht hebt ingediend om niet met lege handen naar België te vertrekken, waardoor de overtuigingskracht ervan sterk aangetast is. Dit wordt verder ook ondersteund door uw eigen verklaringen dat u het als een tijdverlies beschrijft om aangifte te doen (CGVS 1, p.19) en dat u nooit van plan was om aan het openbaar ministerie details te vertellen over de mensen die u beweert te vrezen (CGVS 1, p.19), waardoor überhaupt niet kan worden ingezien op welke manier dit een volwaardige poging zou zijn geweest om de bescherming van de autoriteiten van uw land in te roepen. Overigens staat in de klacht slechts vermeld dat u in september 2017 bent verhuisd nadat u werd bedreigd door een lokale bende, meer dan een jaar voordat u uiteindelijk Colombia hebt verlaten. U voegt slechts op het einde toe dat men op 15 oktober had ontdekt waar u woonde, zonder overigens te specificeren 15 oktober van welk jaar. Dat u dus met deze aangifte "enkel het hoofdidee" zou hebben gegeven van uw vluchtmotieven (CGVS 1, p.19), wordt door de feitelijke vaststellingen tegengesproken. U hebt duidelijk niet enkel de details weggelaten, maar alle beweerde feiten waarop u zich thans beroept, met uitzondering van een ruzie met criminelen die maakten dat u op 14 september 2017 bent verhuisd.

Het CGVS kan zich dan ook enkel baseren op uw verklaringen over deze door u beweerde feiten. Deze zijn echter **weinig consistent en gedetailleerd, op een aantal punten tegenstrijdig en opvallend weinig doorleefd.**

U zegt dat u bij DVZ een goede samenvatting hebt kunnen geven van uw problemen, zij het zonder details (CGVS 1, p.3). Een samenvatting van die verklaringen gaat als volgt: op 13 september 2017 bent u door drie mannen meegenomen naar Tabaco, die u in het bijzijn van een ex-kolonel van het leger de opdracht gaf om enkele moorden te plegen. U weigerde dit te doen en verhuisde naar een andere wijk, de eerste van drie keren dat u van woning veranderde. Via uw moeder probeerde men u te bereiken. Twee weken na 13 september 2017 kwamen bendeleden opnieuw aan u vragen om mee te werken. Op 15 oktober 2018 zijn ze een laatste maal bij uw moeder geweest en lieten verstaan dat ze wisten waar u was. Op 18 oktober 2018 hebt u klacht ingediend, en een dag later bent u ondergedoken tot aan uw vertrek uit Colombia op 23 oktober 2018 (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verwijst u opnieuw naar drie mannen die u meenamen naar Tabaco. Die maakt duidelijk dat hij verwacht dat u iets voor hem gaat opknappen (CGVS 1, p.11-12). U maakt daarbij echter geen melding van de aanwezigheid van een ex-kolonel of een bevel tot moord. Omdat u enkele dagen eerder ruzie had gemaakt met buurtbewoners die drugs verkochten denkt u dat u plots onder de aandacht van een criminele bende was gekomen (CGVS 1, p.12). Twee weken later speelde hetzelfde scenario zich af maar ditmaal was er ook een ex-kolonel bij aanwezig, die een plan had opgesteld om een hele lijst doelwitten van de bende te elimineren. Dit zou uitsluitend worden uitgevoerd door mensen met een blanco strafblad, zoals u (CGVS 1, p.12). U hebt deze ex-kolonel maar één keer gezien en daarna nooit meer ontmoet (CGVS 1, p.17-18). Op 24 juli 2018 werd Tabaco gearresteerd. Ondertussen was het plan volledig uitgewerkt met een "chronogram", dat aangaf welke mensen wanneer op bepaalde plaatsen moesten zijn. De overgebleven bendeleden zochten naar u om mee te werken aan deze criminele samenzwering (CGVS 1, p.12-13). Op 15 oktober 2018 hoorde u een laatste keer van de bende en raadde uw moeder u aan om onmiddellijk te vertrekken. U gaf uw ontslag en kocht vliegtuigtickets (CGVS 1, p.13). Daarbij moet overigens al worden opgemerkt dat deze chronologie zich moeilijk laat rijmen met uw eerdere uitspraak dat u minstens één maand voor uw eigenlijke vertrek reeds een paspoort had aangevraagd met als doel om naar Parijs te vliegen, omdat u toen besefte dat u naar het buitenland moest vertrekken (CGVS 1, p.5). Hieruit blijkt namelijk dat u reeds voor de beweerde vluchtaanleiding uw vertrek aan het voorbereiden was, wat uw verklaringen over de omstandigheden van uw vertrek in een bedrieglijk daglicht stelt.

Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw partner bij DVZ dat zij meent dat de bende begon met zijn gedwongen rekrutering nadat er in september 2017 een plaatselijke bendeleider werd opgepakt, waarna

de gedwongen rekrutering is begonnen (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat strookt dus ook niet met uw eigen verklaringen.

Bovendien hebt u later nog een andere versie van deze feiten gegeven. U verklaart dan opnieuw dat u op 13 september 2017 voor een eerste keer door drie bendeleden bent meegenomen naar een ontmoeting met Tabaco, die zegt dat u iets voor hem gaat moeten doen (CGVS 2, p.6). 15 dagen later hebben bendeleden bij uw moeder de boodschap achtergelaten dat ze opnieuw wilden spreken. Tijdens die tweede ontmoeting vertelden ze u “ongeveer alles wat er ging gebeuren” (CGVS 2, p.6): uw minderjarige zoon zou u moeten helpen bij het plegen van deze misdrijven. U hoorde met hoeveel personen dit grote plan zou worden uitgevoerd. Een persoon die men “el coronel” (de kolonel) noemde had het dan weer over welke stappen er allemaal zouden worden genomen (CGVS 2, p.6). Na drie maanden, tijdens dewelke u begon te denken dat men u uit het oog verloren was, volgde er nog een identieke vergadering, waarop Tabaco en de kolonel u details van de operatie vertelden (CGVS 2, p.7). Dat u eerst beweerde deze kolonel nooit meer te hebben teruggezien, terwijl u later zegt dat hij er opnieuw bij was tijdens de laatste ontmoeting, is uiteraard sterk tegenstrijdig. Uw verwijzingen naar deze figuur zijn trouwens ook niet consistent: u zegt eerst dat hij een militair was, maar dat u niet weet of het een kolonel was (CGVS 1, p.12), vervolgens hebt u het afwisselend over een kolonel en een ex-kolonel (CGVS 1, p.13,15), en uiteindelijk zegt u dat hij iemand was in militaire tenue en dat u hebt gevraagd wie deze man is, waarna men u vertelde dat het gaat om een kolonel die actief is bij de paramilitairen (CGVS 1, p.17-18). Tijdens het tweede interview hebt u het gewoon over iemand die ze “el coronel” noemen (CGVS 2, p.6). Verder is het vreemd dat u zich pas tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud herinnert dat iedereen zich over de fysiek aanwezige kaart van de operatie had gebogen (CGVS 2, p.7,9) omdat u tijdens het eerste gehoor nog stellig had ontkend dat u de plannen voor de operatie nooit met eigen ogen had gezien (CGVS 1, p.16).

Voorts valt op dat u doorheen uw spontane relaas telkens allerlei zijsprongen maakt, maar bijzonder weinig kan vertellen over uw opeenvolgende ontmoetingen met Tabaco en de andere mensen die u zegt te vrezen (CGVS 1, p.11-14). Zelfs als u een tweede keer wordt gevraagd om zeer precies en in detail te vertellen over de gebeurtenissen die tot uw vertrek hebben geleid (CGVS 2, p.5), waarbij u er voortdurend aan herinnerd moest worden dat u algemeenheden moest schuwen (CGVS 2, p.5,6), blijft u bij een vaag en weinig overtuigend relaas van een opeenvolgende ontmoetingen met Tabaco. U besteedt meer aandacht aan het uitleggen van het plan dat u werd voorgeschoteld dan aan het preciseren van de omstandigheden waarin u deze plannen te horen kreeg. Zoals hierboven opgemerkt slaagt u er ook niet om consistente verklaringen af te leggen. Zo verklaart u voortdurend dat u “veel informatie had” (CGVS 1, p.13), dat u “alle kennis had” (CGVS 1, p.16), dat u “teveel informatie” had (CGVS 1, p.17) en dat het “delicaat” was dat u zoveel informatie had (CGVS 1, p.18). Als u wordt gevraagd om te preciseren welke gevoelige informatie u dan wel te weten was gekomen, komt u echter niet verder dan dat er een plan was om diverse mensen te vermoorden (CGVS 1, p.17). Later zegt u dan weer een chronogram te hebben gezien met een lijst van verschillende personen en hoorde u tot in de puntjes hoeveel personen naar welke gemeentes waar zouden gaan, hoe dat zou worden aangepakt, en met wie u ter plaatse contact kon opnemen (CGVS 2, p.7). Dat u enerzijds blijft hameren op de hoeveelheid informatie waarvan u deelachtig gemaakt werd, en anderzijds telkens weer erkent dat u niet op de hoogte was van de werkelijke details, laat zich moeilijk rijmen.

Overigens valt moeilijk in te zien waarom een bende hardnekkig zouden blijven proberen om u te dwingen om deze bloederige “reorganisatie” (CGVS 1, p.17) uit te voeren. U denkt dat de bende specifiek u moest hebben omdat u “een connectie met hen had” (CGVS 1, p.18). U preciseert later dat u als kind soms met Tabaco voetbalde omdat jullie uit dezelfde wijk komen (CGVS 2, p.3,10). Dat u louter om die reden zou worden gevisieerd, samen met uw profiel als iemand met een blanco strafblad (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.5-6) is weinig plausibel. U zegt zelf dat als u het niet was, “dan was er iemand anders” (CGVS 1, p.18) en maakt gewag van een grote hoeveelheid jongeren die de bende wilde rekruteren. Zelf hebt u vaak gezien dat jongeren banden smeden met de bende om zo drugs, wapens en geld in handen te krijgen, wat zij gelijkstellen met macht (CGVS 1, p.18). Dat klinkt als een bewuste keuze om via criminele weg meer prestige en aanzien te krijgen, maar u blijft volhouden dat het gaat om gedwongen rekrutering (CGVS 1, p.18). Dat de criminele bendes in Colombia uitsluitend bestaan uit onwillige slachtoffers kan om evidente redenen niet aangenomen worden. Gezien de beschikbaarheid van andere rekruten kan dan ook moeilijk worden ingezien dat u in de loop van meer dan een jaar af en toe deelachtig zou worden gemaakt van de geheimen van machtige figuren uit de onderwereld van Medellin, of dat u onmisbaar was voor hun plannen (CGVS 1, p.17).

Hierbij aansluitend kan erop gewezen worden dat de neven van uw vrouw die voor Tabaco werkten dat volgens u deden omdat “ze niets anders om handen hadden” (CGVS 1, p.11).

Zelfs indien enig geloof gehecht zou kunnen worden aan uw ontmoetingen met Tabaco, quod non, moet trouwens vastgesteld worden dat deze niet aan de basis lagen van uw vertrek uit Colombia. De tweede ontmoeting zou twee weken na 13 september 2017 hebben plaatsgevonden en de derde bijna drie maanden na de tweede, dus eind 2017 (CGVS 2, p.5,6,7). U hebt iedere keer hun opdracht kunnen ontlopen door te zeggen dat u zich niet kon vrijmaken op het werk, en maakt geen melding van enige represailles vanuit de bende voor deze weigering (CGVS 2, p.6-7,9). U zegt integendeel dat de bende wachtte tot er iemand zelf "ja" zou zeggen (CGVS 1, p.17), en benadrukt dat de bende u geld aanbood om deze klusjes voor hen op te knappen (CGVS 1, p.18; CGVS 2, p.7). Tabaco zelf is in juli 2018 gevat door de Colombiaanse autoriteiten (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.7), dus ettelijke maanden nadat u voor het laatst iets van hem had gehoord.

Het is derhalve ook moeilijk om te begrijpen waarom u op 15 oktober 2018 plots concludeerde dat u het land moest verlaten. U bent zelf niet eenduidig over de reden: aanvankelijk houdt u het erop dat de bendeleden zeiden dat ze wisten waar u was (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en tijdens het eerste gehoor zegt u zelfs enkel dat uw moeder lieten weten dat ze naar u op zoek waren (CGVS 1, p.13). Doorheen uw verklaringen hamert u er evenwel op dat de bende u altijd wist zijn, ook als u binnen de wijk verhuisde (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.6), en u benadrukt dat zij ook na uw vertrek nog naar uw laatste adres zijn gekomen (CGVS 1, p.13) waardoor moeilijk valt in te zien dat u zo verrast was door het idee dat de bende wist waar u woonde dat u plots het land moest verlaten. Hierbij moet evenwel ook worden opgemerkt dat u helemaal niet aantoont dat u in werkelijkheid meermaals bent verhuisd of ooit uw officieel adres hebt laten veranderen. U zegt dat u het advies van uw familieleden volgde om klacht in te dienen maar geen details te vertellen, want als u dat zou doen kon u niet langer blijven wonen daar en "komen ze naar je op zoek" (CGVS 1, p.11,19). Aangezien u beweert op het ogenblik dat u klacht indiende reeds had besloten om te vertrekken (CGVS 1, p.13) net omdat u werd gezocht door de bende is het merkwaardig dat u plots die redenering omdraait. Dat u pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud toevoegde dat bendeleden u met de dood bedreigden omdat u de bende niet gehoorzaamde (CGVS 2, p.7) is dan ook zeer vreemd. Het is bijster weinig aannemelijk dat u tot op dat punt een kernelement van uw vrees was vergeten vermelden.

U suggereert tevens dat de bende naar u op zoek ging omdat u Tabaco had gesproken en dat u deze ontmoetingsplaats had kunnen doorgeven aan de politie (CGVS 1, p.13,16,17), hoewel u dit niet expliciet uitspreekt als u wordt gevraagd naar welke informatie u precies bedoelt als u zegt dat u teveel wist (CGVS 1, p.17). Het is pas tijdens uw tweede gehoor dat u speculeert dat de bende op zoek was naar iemand die had verklikt waar Tabaco zijn vergadering hield omdat hij daar werd gearresteerd (CGVS 2, p.7,14). Opvallend genoeg zegt u dan ook te vrezen dat de politie u zou aanhouden omdat u Tabaco hebt ontmoet (CGVS 2, p.10), terwijl u eerder nog zeker was dat de politie nooit naar u op zoek was (CGVS 1, p.17). Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u part noch deel had aan het gerechtelijk onderzoek tegen Tabaco. Het valt dan ook moeilijk in te zien waarom zijn bende ettelijke weken na de arrestatie plots verdenkingen jegens u zou koesteren op basis van enkele ontmoetingen in het jaar voordien. U hebt ook geen concreet element aangebracht die tot de hypothese zouden leiden dat de bende u om die reden viseerde, en hebt deze niet eens expliciet aangehaald tot in uw tweede persoonlijk onderhoud. Nochtans mag redelijkerwijs verwacht worden dat een verzoeker om internationale bescherming van het begin van de procedure duidelijk maakt om welke basis hij een gegronde vrees zou koesteren.

Het is overigens ook zeer vreemd dat u nooit met uw gezin bent vertrokken uit Medellin (CGVS 1, p.4), aangezien neven van uw vrouw in het verleden reeds problemen hadden gekend met Tabaco, en naar aanleiding van deze problemen uw vrouw met de dood bedreigd werd door Tabaco (CGVS 2, p.10). U zegt dat zoiets niet mogelijk was omdat dezelfde bende u dan zou komen zoeken en vermoorden (CGVS 2, p.10,11). Aangezien u zelf verklaart nooit eerder persoonlijke problemen gekend te hebben (CGVS 1, p.14) en voorts ook dat uw vrouw dacht dat Tabaco het niet echt meende (CGVS 2, p.11) kan niet worden gevolgd dat eender welke criminele bende het als een kaakslag zou opvatten als u ervoor had gekozen om elders in Colombia te gaan wonen en werken op een ogenblik dat zij niet de minste belangstelling voor u hadden. Overigens verklaart u uit Colombia te zijn gevlucht omdat deze bende u zocht, en hebben zij zich tot op heden onthouden van represailles tegen uw familie, wat duidelijk ontkracht dat u een vrees had moeten koesteren als u reeds eerder was verhuisd.

Tenslotte is wat u vertelt over de situatie na uw vertrek evenmin overtuigend. Zo zouden uw vrouw en kinderen op hetzelfde adres blijven wonen zijn (CGVS 1, p.9,10) en doen uw kinderen het "supergoed" op school, hoewel uw oudste zoon wat gedaald is in zijn niveau (CGVS 1, p.10). Gevraagd naar het

beroep van uw partner verklaart u aanvankelijk dat zij hetzelfde doet als u met het kledingmerk en dat ze zich bezig houdt met de verkoop van de kledij (CGVS 1, p.9). Het is pas later dat u vertelt dat uw partner niet meer buitenkomt en niet meer werkt (CGVS 1, p.13,20). Uw kinderen hebben echter wel nog de draad van hun leven opgepikt omdat u niet voldoende geld had om hun vliegtuigtickets te betalen en omdat u hen niet binnen kan opsluiten (CGVS 1, p.20). Indien u werkelijk vreesde voor het leven van uw kinderen is het echter weinig waarschijnlijk dat zij hun school mochten verder zetten terwijl uw vrouw zich zou schuilhouden binnenshuis. Dat uw vrouw of schoonmoeder uw zoon zouden kunnen beschermen tegen een netwerk dat zo machtig is als u beweert (CGVS 2, p.14) valt ook niet in te zien.

U meent overigens zelf dat uw zoon gezien zijn leeftijd nog het grootste risico loopt om gerekruteerd te worden (CGVS 1, p.20). Dat hij het in die omstandigheden supergoed kon doen op school, is dan ook opmerkelijk. Dat uw zoon sinds uw vertrek kampt met psychologische problemen en werd doorverwezen naar een psychiater (CGVS 2, p.4,11), waarvan u trouwens verzuimde om documenten neer te leggen, blijft dan ook een blote bewering. Dat u niet had kunnen voorzien dat de situatie van uw partner en kinderen zou verslechteren nadat u Colombia had verlaten (CGVS 2, p.11) is gezien de door u beweerde feiten volkomen ongerijmd. Dat u daar ook nog aan toevoegt dat u hem niet naar België heeft laten vertrekken omwille van praktische en administratieve redenen, alsook omdat hij nog niet zo lang bezig is met een psychologische behandeling (CGVS 2, p.12) is gezien het gevaar waarin uw zoon volgens u verkeert eigenlijk nauwelijks nog ernstig te noemen. U verwees overigens ook tijdens het eerste interview naar economische motieven en een gebrek aan documenten als redenen dat zij nog altijd in Colombia waren op dat ogenblik (CGVS 1, p.20). Vanuit Colombia konden zij nochtans visumvrij reizen naar Europa, en u had in België werk gevonden en beschikt over steun vanuit uw familieleden die hier wonen (CGVS 1, p.13,21). Toen ze uiteindelijk in oktober 2019 uit Colombia vertrokken, reisden ze met paspoorten die werden uitgereikt op 22 augustus 2019, zo blijkt uit het administratieve dossier. Het is zeer eigenaardig dat zij zo lang zouden talmen om te zorgen dat zij geldige reisdocumenten hadden indien zij werkelijk gebukt gingen onder de angst dat ze elk moment door bendeleden konden worden aangevallen, zoals u beweerde tijdens uw interview op 11 juli 2019 (CGVS 1, p.13). Het CGVS verkeerde echter niet in de mogelijkheid om uw partner, L. M. O. R. (CG-nummer 19/25848 en O.V.-nummer 8.944.540), om toelichting te vragen daaromtrent. Zij is immers niet komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud van 13 februari 2020 waarop zij werd uitgenodigd. Zij heeft ook niet binnen de wettelijk voorziene een geldige reden voor deze afwezigheid gecommuniceerd aan het CGVS. Deze manier van handelen laat zich moeilijk rijmen met een gegronde vrees voor vervolging en spreekt integendeel van een kennelijk desinteresse in de procedure om internationale bescherming te krijgen. Samen met uw herhaalde verklaringen dat u hen niet kan laten overkomen naar België alvorens uw eigen procedure is afgerond (CGVS 1, p.19,20; CGVS 2, p.12) hoewel zij net zoals u om internationale bescherming kunnen vragen in België, wekt het vermoeden dat jullie liever zouden vermijden om open kaart te spelen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw vage, tegenstrijdige en inconsistente verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw diverse identiteitsdocumenten tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet worden betwist. Uw vliegtuigtickets en de aangifte van het verlies van uw paspoort ondersteunen slechts uw verklaringen over uw reisweg, die evenmin in twijfel getrokken wordt. De diverse persartikels die u hebt neergelegd houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten, zoals u zelf verklaart (CGVS 1, p.4; CGVS 2, p.3). Het CGVS betwist noch ontkent dat er misdrijven worden gepleegd in Medellin en dat C. P. en Tabaco bestaan. Hieruit kan evenwel geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten

afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. O.R.L.M, tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, L. M. O. R., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 14 juli 1984 in Medellin, Colombia. U hebt drie kinderen met uw partner, A. Z. M. (CGVS nr.18/21411 en O.V. nr. 8.731.129). De kinderen bevinden zich bij jullie in België. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner A. Z. M. (zie ook hieronder):”U, A. Z. M., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Medellin, Colombia, op 25 maart 1982 en bent altijd in die stad blijven wonen, zij het in verschillende wijken. Eens u de middelbare school had afgerond bent u gaan werken in hotels en restaurants en daarnaast hebt u als zelfstandige een eigen restaurant en kledingwinkel uitgebaat. U hebt al 23 jaar lang een relatie met L. M. O. R. (CG-nummer 19/25848 en O.V.-nummer 8.944.540). Jullie hebben samen drie minderjarige kinderen, die zich op 31 oktober 2019 samen met hun moeder bij u in België hebben gevoegd. U hebt uit een andere relatie nog een kind, dat zich bij de moeder in Colombia bevindt.

Uw problemen begonnen in september 2017. Uw burens rookten marihuana en maakten daar niet meteen een geheim van. U stoorde zich aan het feit dat zij dit zo openlijk deden waar uw kinderen bij waren en maakte ruzie met hen. Kort daarna, op 13 september 2017, kwamen enkele mannen bij u thuis. Ze vroegen u om met hen mee te gaan en omdat u lang genoeg in de wijk woonde om te weten dat zij bij een criminele bende hoorden, deed u wat ze vroegen. Ze gingen samen met u naar een andere wijk waar u een jeugdvriend ontmoette, W. A. Z. alias “Tabaco”. Tabaco is een notoir figuur in de onderwereld van Medellin, en werkt voor mafiabaas C. P.. Drie neven van uw vrouw werkten in het verleden voor Tabaco en met hen is het slecht afgelopen. Twee van hen werden vermoord en de derde is spoorloos verdwenen. Tabaco zei dat hij u nodig had, dat u iets voor hem moest doen, en dat u zich geen zorgen moest maken, dat u wel wist hoe het eraan toeging in de wijk. U keerde terug naar huis en nam contact op met een vriend die in de buurt een appartement verhuurde. In alle haast verhuisde u naar het nieuwe adres, wat door de burens uiteraard werd opgemerkt. Twee weken later werd u opnieuw gecontacteerd om een ontmoeting met Tabaco te regelen. Ditmaal legde hij aan u uit dat ze bezig waren met een groots opgezette operatie, door een ex-kolonel bedacht.

De bende wilde een groot aantal doelwitten uit de weg ruimen door gebruik te maken van mensen die nog nooit in aanraking waren gekomen met politie of rechtbank; mensen zoals u. Minderjarigen zonder strafblad moesten ongemerkt de wapens vervoeren, en mannen zoals u zouden dan de moorden plegen. Aangezien u wist dat de bende van Tabaco geïnfilteerd was bij de politie achtte u het

uitgesloten dat u van die kant hulp kon verwachten. U deed dan ook geen aangifte van de samenzwering waarvan u kennis had gekregen. U won tijd door allerlei excuses aan te halen waardoor u niet meteen beschikbaar zou zijn. Drie maanden gingen voorbij zonder dat u nog werd benaderd toen men via uw moeder plots weer het signaal gaf dat u naar een vergadering moest komen. Ditmaal deden ze de hele procedure uit de doeken. U probeerde zich er opnieuw met smoesjes van af te maken, maar u werd onder druk gezet. De bende maakte duidelijk dat u geen keuze had en dat u zou worden betaald voor uw diensten. Wanhopig nam u contact op met uw tante die in België woonde en begon voorbereidingen te treffen om Colombia te verlaten. Op 24 juli 2018 werd Tabaco plots door de politie gevat. Met deze arrestatie was evenwel niet heel de bende opgerold. De leden die nog steeds op vrije voeten verkeerden bezorgden uw moeder boodschappen dat ze u probeerden bereiken en dat ze u wel zouden vinden. U denkt dat de bende u ervan verdacht de locatie van Tabaco te hebben doorspeeld aan de politie. Op 15 oktober 2018 nam uw moeder contact met u op om te waarschuwen dat het gevaarlijk was geworden voor u. U dook onder bij een vriend en diende op 18 oktober 2018 klacht in bij het parket in Medellin op advies van uw tante die in België woont. Medewerkers van het parket raadden u aan om naar België te reizen en hier politiek asiel aan te vragen. U nam ontslag op uw werk en boekte een vliegtuigticket naar België. U bleef twee dagen lang op de luchthaven van Medellin en vertrok dan naar Bogota, waar u nogmaals twee dagen bent verbleven. U verloor er uw paspoort en haalde snel een nieuw alvorens op 23 oktober 2018 te vertrekken naar België, waar u toekwam op 24 oktober 2018. Op 12 november 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Na uw vertrek zijn de kompanen van Tabaco nog negen keer bij u thuis komen informeren waar u bent. De schoonbroer van uw echtgenote is door hen tegengehouden toen hij uw zoon een lift gaf naar school. Ook bij die gelegenheid vroegen ze waar u ergens was. Er is ook al eens iemand aan uw deur komen kloppen 's nachts toen uw zoon nog aan het studeren was. Uw zoon voelt zich ook vaak bekeken als hij naar school gaat. Uw vrouw en kinderen hebben op 31 oktober 2019 Colombia verlaten en zich bij u in België gevoegd. In het kader van haar procedure werd uw partner uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 13 februari 2020. Zij is echter niet komen opdagen voor dit persoonlijk onderhoud.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door medestanders van Tabaco.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw militaire kaart, een klacht ingediend bij het parket, de vliegtuigtickets van uw reis, een aangifte van het verlies van een paspoort, een lijst van vermoorde verwanten en diverse nieuwsberichten." Zoals u in het feitenrelaas van uw partner kunt lezen, bent u zelf dus niet komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 13 februari 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:"

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat u nauwelijks verder komt dan **blote beweringen**. U hebt geen enkel kernelement van uw relaas gestaafd met relevante documenten. U legt een lijst voor van leden van uw familie en schoonfamilie die zouden zijn vermoord (CGVS 1, p.4). In verschillende gevallen zou de opdrachtgever van de moord dezelfde persoon zijn met wie u zelf problemen kreeg, namelijk Tabaco (CGVS 1, p.11). Toch heeft u nagelaten om zelfs maar een begin van bewijs voor te leggen dat deze personen zijn overleden, in welke omstandigheden zij zijn overleden, en dat hun overlijden verband hield met de personen die u zegt te vrezen in Colombia. Hoewel u aanvankelijk aangeeft dat het parket op de hoogte is van alles en dat dit opgezocht kan worden (CGVS 1, p.15) lijkt u geen wezenlijke pogingen te hebben gedaan om dit ook werkelijk te doen (CGVS 2, p.13). Van de feiten die aan de grondslag liggen van uw beweerde vrees legt u ook maar één document neer waarin uw naam staat: een klacht die u hebt ingediend bij het parket op 18 oktober 2018. Daarin staat echter een loutere weergave van uw verklaringen. Dit document bevat geen enkele verwijzing naar een betrouwbare en verifieerbare externe bron. Dat stuit des te meer daar u expliciet verklaart deze klacht te hebben ingediend enkel en alleen om ze te kunnen tonen aan de Belgische asielinstanties (CGVS 1, p.19). U hebt voorts dan ook geen enkele belangstelling voor een eventueel onderzoek naar deze feiten waarmee men mogelijks bezig zou zijn (CGVS 2, p.13), en hoewel het parket had aangeboden om jullie in te schrijven in een programma voor burgerbescherming hebt u dat kennelijk nooit gedaan (CGVS 1, p.19). Bij het parket leken ze volgens wat u verklaart nochtans overtuigd dat uw vrouw en kinderen gevaar liepen (CGVS 1, p.13). U bent gevraagd naar de reden dat u niet probeerde om voor uw familie bescherming te krijgen, en antwoordt dan enkel dat u niet genoeg geld had om hen mee te nemen uit Colombia maar dat u wel hebt gezorgd dat ze er eten en drinken hebben (CGVS 1, p.19), waarmee u eigenlijk aan de vraag voorbij gaat. U hebt trouwens ook nooit gezocht naar andere manieren om bijstand of bescherming te krijgen voor uw gezin (CGVS 2, p.13). Door uw houding wekt u dan ook de indruk dat u slechts klacht hebt ingediend om niet met lege handen naar België te vertrekken, waardoor de overtuigingskracht ervan sterk aangetast is. Dit wordt verder ook ondersteund door uw eigen verklaringen dat u het als een tijdverlies beschrijft om aangifte te doen (CGVS 1, p.19) en dat u nooit van plan was om aan het openbaar ministerie details te vertellen over de mensen die u beweert te vrezen (CGVS 1, p.19), waardoor überhaupt niet kan worden ingezien op welke manier dit een volwaardige poging zou zijn geweest om de bescherming van de autoriteiten van uw land in te roepen. Overigens staat in de klacht slechts vermeld dat u in september 2017 bent verhuisd nadat u werd bedreigd door een lokale bende, meer dan een jaar voordat u uiteindelijk Colombia hebt verlaten. U voegt slechts op het einde toe dat men op 15 oktober had ontdekt waar u woonde, zonder overigens te specificeren 15 oktober van welk jaar. Dat u dus met deze aangifte “enkel het hoofdidee” zou hebben gegeven van uw vluchtmotieven (CGVS 1, p.19), wordt door de feitelijke vaststellingen tegengesproken. U hebt duidelijk niet enkel de details weggelaten, maar alle beweerde feiten waarop u zich thans beroept, met uitzondering van een ruzie met criminelen die maakten dat u op 14 september 2017 bent verhuisd.

Het CGVS kan zich dan ook enkel baseren op uw verklaringen over deze door u beweerde feiten. Deze zijn echter **weinig consistent en gedetailleerd, op een aantal punten tegenstrijdig en opvallend weinig doorleefd**.

U zegt dat u bij DVZ een goede samenvatting hebt kunnen geven van uw problemen, zij het zonder details (CGVS 1, p.3). Een samenvatting van die verklaringen gaat als volgt: op 13 september 2017 bent u door drie mannen meegenomen naar Tabaco, die u in het bijzijn van een ex-kolonel van het leger de opdracht gaf om enkele moorden te plegen. U weigerde dit te doen en verhuisde naar een andere wijk, de eerste van drie keren dat u van woning veranderde. Via uw moeder probeerde men u te bereiken. Twee weken na 13 september 2017 kwamen bendeleden opnieuw aan u vragen om mee te werken. Op 15 oktober 2018 zijn ze een laatste maal bij uw moeder geweest en lieten verstaan dat ze wisten waar u was. Op 18 oktober 2018 hebt u klacht ingediend, en een dag later bent u ondergedoken tot aan uw vertrek uit Colombia op 23 oktober 2018 (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verwijst u opnieuw naar drie mannen die u meenamen naar Tabaco. Die maakt duidelijk dat hij verwacht dat u iets voor hem gaat opknappen (CGVS 1, p.11-12). U maakt daarbij echter geen melding van de aanwezigheid van een ex-kolonel of een bevel tot moord. Omdat u enkele dagen eerder ruzie had gemaakt met buurtbewoners die drugs verkochten denkt u dat u plots onder de aandacht van een criminele bende was gekomen (CGVS 1, p.12). Twee weken later speelde hetzelfde scenario zich af maar ditmaal was er ook een ex-kolonel bij aanwezig, die een plan had opgesteld om een hele lijst doelwitten van de bende te elimineren. Dit zou uitsluitend worden uitgevoerd door mensen met een blanco strafblad, zoals u (CGVS 1, p.12). U hebt deze ex-kolonel maar één keer gezien en daarna nooit meer ontmoet (CGVS 1, p.17-18). Op 24 juli 2018 werd

Tabaco gearresteerd. Ondertussen was het plan volledig uitgewerkt met een “chronogram”, dat aangaf welke mensen wanneer op bepaalde plaatsen moesten zijn. De overgebleven bendeleden zochten naar u om mee te werken aan deze criminele samenzwering (CGVS 1, p.12-13). Op 15 oktober 2018 hoorde u een laatste keer van de bende en raadde uw moeder u aan om onmiddellijk te vertrekken. U gaf uw ontslag en kocht vliegtuigtickets (CGVS 1, p.13). Daarbij moet overigens al worden opgemerkt dat deze chronologie zich moeilijk laat rijmen met uw eerdere uitspraak dat u minstens één maand voor uw eigenlijke vertrek reeds een paspoort had aangevraagd met als doel om naar Parijs te vliegen, omdat u toen beseftte dat u naar het buitenland moest vertrekken (CGVS 1, p.5). Hieruit blijkt namelijk dat u reeds voor de beweerde vluchtaanleiding uw vertrek aan het voorbereiden was, wat uw verklaringen over de omstandigheden van uw vertrek in een bedrieglijk daglicht stelt. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw partner bij DVZ dat zij meent dat de bende begon met zijn gedwongen rekrutering nadat er in september 2017 een plaatselijke bendeleider werd opgepakt, waarna de gedwongen rekrutering is begonnen (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat strookt dus ook niet met uw eigen verklaringen.

Bovendien hebt u later nog een andere versie van deze feiten gegeven. U verklaart dan opnieuw dat u op 13 september 2017 voor een eerste keer door drie bendeleden bent meegenomen naar een ontmoeting met Tabaco, die zegt dat u iets voor hem gaat moeten doen (CGVS 2, p.6). 15 dagen later hebben bendeleden bij uw moeder de boodschap achtergelaten dat ze opnieuw wilden spreken. Tijdens die tweede ontmoeting vertelden ze u “ongeveer alles wat er ging gebeuren” (CGVS 2, p.6): uw minderjarige zoon zou u moeten helpen bij het plegen van deze misdrijven. U hoorde met hoeveel personen dit grote plan zou worden uitgevoerd. Een persoon die men “el coronel” (de kolonel) noemde had het dan weer over welke stappen er allemaal zouden worden genomen (CGVS 2, p.6). Na drie maanden, tijdens dewelke u begon te denken dat men u uit het oog verloren was, volgde er nog een identieke vergadering, waarop Tabaco en de kolonel u details van de operatie vertelden (CGVS 2, p.7). Dat u eerst beweerde deze kolonel nooit meer te hebben teruggezien, terwijl u later zegt dat hij er opnieuw bij was tijdens de laatste ontmoeting, is uiteraard sterk tegenstrijdig. Uw verwijzingen naar deze figuur zijn trouwens ook niet consistent: u zegt eerst dat hij een militair was, maar dat u niet weet of het een kolonel was (CGVS 1, p.12), vervolgens hebt u het afwisselend over een kolonel en een ex-kolonel (CGVS 1, p.13,15), en uiteindelijk zegt u dat hij iemand was in militaire tenue en dat u hebt gevraagd wie deze man is, waarna men u vertelde dat het gaat om een kolonel die actief is bij de paramilitairen (CGVS 1, p.17-18). Tijdens het tweede interview hebt u het gewoon over iemand die ze “el coronel” noemen (CGVS 2, p.6). Verder is het vreemd dat u zich pas tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud herinnert dat iedereen zich over de fysiek aanwezige kaart van de operatie had gebogen (CGVS 2, p.7,9) omdat u tijdens het eerste gehoor nog stellig had ontkend dat u de plannen voor de operatie nooit met eigen ogen had gezien (CGVS 1, p.16).

Voorts valt op dat u doorheen uw spontane relaas telkens allerlei zijsprongen maakt, maar bijzonder weinig kan vertellen over uw opeenvolgende ontmoetingen met Tabaco en de andere mensen die u zegt te vrezen (CGVS 1, p.11-14). Zelfs als u een tweede keer wordt gevraagd om zeer precies en in detail te vertellen over de gebeurtenissen die tot uw vertrek hebben geleid (CGVS 2, p.5), waarbij u er voortdurend aan herinnert moest worden dat u algemeenheden moest schuwen (CGVS 2, p.5,6), blijft u bij een vaag en weinig overtuigend relaas van een opeenvolgende ontmoetingen met Tabaco. U besteedt meer aandacht aan het uitleggen van het plan dat u werd voorgeschoteld dan aan het preciseren van de omstandigheden waarin u deze plannen te horen kreeg. Zoals hierboven opgemerkt slaagt u er ook niet om consistente verklaringen af te leggen. Zo verklaart u voortdurend dat u “veel informatie had” (CGVS 1, p.13), dat u “alle kennis had” (CGVS 1, p.16), dat u “teveel informatie” had (CGVS 1, p.17) en dat het “delicaat” was dat u zoveel informatie had (CGVS 1, p.18). Als u wordt gevraagd om te preciseren welke gevoelige informatie u dan wel te weten was gekomen, komt u echter niet verder dan dat er een plan was om diverse mensen te vermoorden (CGVS 1, p.17). Later zegt u dan weer een chronogram te hebben gezien met een lijst van verschillende personen en hoorde u tot in de puntjes hoeveel personen naar welke gemeentes waar zouden gaan, hoe dat zou worden aangepakt, en met wie u ter plaatse contact kon opnemen (CGVS 2, p.7). Dat u enerzijds blijft hameren op de hoeveelheid informatie waarvan u deelachtig gemaakt werd, en anderzijds telkens weer erkent dat u niet op de hoogte was van de werkelijke details, laat zich moeilijk rijmen.

Overigens valt moeilijk in te zien waarom een bende hardnekkig zouden blijven proberen om u te dwingen om deze bloederige “reorganisatie” (CGVS 1, p.17) uit te voeren. U denkt dat de bende specifiek u moest hebben omdat u “een connectie met hen had” (CGVS 1, p.18). U precificeert later dat u als kind soms met Tabaco voetbalde omdat jullie uit dezelfde wijk komen (CGVS 2, p.3,10). Dat u louter om die reden zou worden gevisieerd, samen met uw profiel als iemand met een blanco strafblad (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.5-6) is weinig plausibel. U zegt zelf dat als u het niet was, “dan was er iemand

anders" (CGVS 1, p.18) en maakt gewag van een grote hoeveelheid jongeren die de bende wilde rekruteren. Zelf hebt u vaak gezien dat jongeren banden smeden met de bende om zo drugs, wapens en geld in handen te krijgen, wat zij gelijkstellen met macht (CGVS 1, p.18). Dat klinkt als een bewuste keuze om via criminele weg meer prestige en aanzien te krijgen, maar u blijft volhouden dat het gaat om gedwongen rekrutering (CGVS 1, p.18). Dat de criminele bendes in Colombia uitsluitend bestaan uit onwillige slachtoffers kan om evidente redenen niet aangenomen worden. Gezien de beschikbaarheid van andere rekruten kan dan ook moeilijk worden ingezien dat u in de loop van meer dan een jaar af en toe deelachtig zou worden gemaakt van de geheimen van machtige figuren uit de onderwereld van Medellin, of dat u onmisbaar was voor hun plannen (CGVS 1, p.17). Hierbij aansluitend kan erop gewezen worden dat de neven van uw vrouw die voor Tabaco werkten dat volgens u deden omdat "ze niets anders om handen hadden" (CGVS 1, p.11).

Zelfs indien enig geloof gehecht zou kunnen worden aan uw ontmoetingen met Tabaco, quod non, moet trouwens vastgesteld worden dat deze niet aan de basis lagen van uw vertrek uit Colombia. De tweede ontmoeting zou twee weken na 13 september 2017 hebben plaatsgevonden en de derde bijna drie maanden na de tweede, dus eind 2017 (CGVS 2, p.5,6,7). U hebt iedere keer hun opdracht kunnen ontlopen door te zeggen dat u zich niet kon vrijmaken op het werk, en maakt geen melding van enige represailles vanuit de bende voor deze weigering (CGVS 2, p.6-7,9). U zegt integendeel dat de bende wachtte tot er iemand zelf "ja" zou zeggen (CGVS 1, p.17), en benadrukt dat de bende u geld aanbood om deze klusjes voor hen op te knappen (CGVS 1, p.18; CGVS 2, p.7). Tabaco zelf is in juli 2018 gevat door de Colombiaanse autoriteiten (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.7), dus ettelijke maanden nadat u voor het laatst iets van hem had gehoord.

Het is derhalve ook moeilijk om te begrijpen waarom u op 15 oktober 2018 plots concludeerde dat u het land moest verlaten. U bent zelf niet eenduidig over de reden: aanvankelijk houdt u het erop dat de bendeleden zeiden dat ze wisten waar u was (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en tijdens het eerste gehoor zegt u zelfs enkel dat uw moeder lieten weten dat ze naar u op zoek waren (CGVS 1, p.13). Doorheen uw verklaringen hamert u er evenwel op dat de bende u altijd wist zijn, ook als u binnen de wijk verhuisde (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.6), en u benadrukt dat zij ook na uw vertrek nog naar uw laatste adres zijn gekomen (CGVS 1, p.13) waardoor moeilijk valt in te zien dat u zo verrast was door het idee dat de bende wist waar u woonde dat u plots het land moest verlaten. Hierbij moet evenwel ook worden opgemerkt dat u helemaal niet aantoont dat u in werkelijkheid meermaals bent verhuisd of ooit uw officieel adres hebt laten veranderen. U zegt dat u het advies van uw familieleden volgde om klacht in te dienen maar geen details te vertellen, want als u dat zou doen kon u niet langer blijven wonen daar en "komen ze naar je op zoek" (CGVS 1, p.11,19). Aangezien u beweert op het ogenblik dat u klacht indiende reeds had besloten om te vertrekken (CGVS 1, p.13) net omdat u werd gezocht door de bende is het merkwaardig dat u plots die redenering omdraait. Dat u pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud toevoegde dat bendeleden u met de dood bedreigden omdat u de bende niet gehoorzaamde (CGVS 2, p.7) is dan ook zeer vreemd. Het is bijster weinig aannemelijk dat u tot op dat punt een kernelement van uw vrees was vergeten vermelden.

U suggereert tevens dat de bende naar u op zoek ging omdat u Tabaco had gesproken en dat u deze ontmoetingsplaats had kunnen doorgeven aan de politie (CGVS 1, p.13,16,17), hoewel u dit niet expliciet uitspreekt als u wordt gevraagd naar welke informatie u precies bedoelt als u zegt dat u teveel wist (CGVS 1, p.17). Het is pas tijdens uw tweede gehoor dat u speculeert dat de bende op zoek was naar iemand die had verklikt waar Tabaco zijn vergadering hield omdat hij daar werd gearresteerd (CGVS 2, p.7,14). Opvallend genoeg zegt u dan ook te vrezen dat de politie u zou aanhouden omdat u Tabaco hebt ontmoet (CGVS 2, p.10), terwijl u eerder nog zeker was dat de politie nooit naar u op zoek was (CGVS 1, p.17). Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u part noch deel had aan het gerechtelijk onderzoek tegen Tabaco. Het valt dan ook moeilijk in te zien waarom zijn bende ettelijke weken na de arrestatie plots verdenkingen jegens u zou koesteren op basis van enkele ontmoetingen in het jaar voordien. U hebt ook geen concreet element aangebracht die tot de hypothese zouden leiden dat de bende u om die reden viseerde, en hebt deze niet eens expliciet aangehaald tot in uw tweede persoonlijk onderhoud.

Nochtans mag redelijkerwijs verwacht worden dat een verzoeker om internationale bescherming van het begin van de procedure duidelijk maakt om welke basis hij een gegronde vrees zou koesteren.

Het is overigens ook zeer vreemd dat u nooit met uw gezin bent vertrokken uit Medellin (CGVS 1, p.4), aangezien neven van uw vrouw in het verleden reeds problemen hadden gekend met Tabaco, en naar aanleiding van deze problemen uw vrouw met de dood bedreigd werd door Tabaco (CGVS 2, p.10). U zegt dat zoiets niet mogelijk was omdat dezelfde bende u dan zou komen zoeken en vermoorden

(CGVS 2, p.10,11). Aangezien u zelf verklaart nooit eerder persoonlijke problemen gekend te hebben (CGVS 1, p.14) en voorts ook dat uw vrouw dacht dat Tabaco het niet echt meende (CGVS 2, p.11) kan niet worden gevolgd dat eender welke criminele bende het als een kaakslag zou opvatten als u ervoor had gekozen om elders in Colombia te gaan wonen en werken op een ogenblik dat zij niet de minste belangstelling voor u hadden. Overigens verklaart u uit Colombia te zijn gevlucht omdat deze bende u zocht, en hebben zij zich tot op heden onthouden van represailles tegen uw familie, wat duidelijk ontkracht dat u een vrees had moeten koesteren als u reeds eerder was verhuisd.

Tenslotte is wat u vertelt over de situatie na uw vertrek evenmin overtuigend. Zo zouden uw vrouw en kinderen op hetzelfde adres blijven wonen zijn (CGVS 1, p.9,10) en doen uw kinderen het "supergoed" op school, hoewel uw oudste zoon wat gedaald is in zijn niveau (CGVS 1, p.10). Gevraagd naar het beroep van uw partner verklaart u aanvankelijk dat zij hetzelfde doet als u met het kledingmerk en dat ze zich bezig houdt met de verkoop van de kledij (CGVS 1, p.9). Het is pas later dat u vertelt dat uw partner niet meer buitenkomt en niet meer werkt (CGVS 1, p.13,20). Uw kinderen hebben echter wel nog de draad van hun leven opgepikt omdat u niet voldoende geld had om hun vliegtuigtickets te betalen en omdat u hen niet binnen kan opsluiten (CGVS 1, p.20). Indien u werkelijk vreesde voor het leven van uw kinderen is het echter weinig waarschijnlijk dat zij hun school mochten verder zetten terwijl uw vrouw zich zou schuilhouden binnenshuis. Dat uw vrouw of schoonmoeder uw zoon zouden kunnen beschermen tegen een netwerk dat zo machtig is als u beweert (CGVS 2, p.14) valt ook niet in te zien.

U meent overigens zelf dat uw zoon gezien zijn leeftijd nog het grootste risico loopt om gerekruteerd te worden (CGVS 1, p.20). Dat hij het in die omstandigheden supergoed kon doen op school, is dan ook opmerkelijk. Dat uw zoon sinds uw vertrek kampt met psychologische problemen en werd doorverwezen naar een psychiater (CGVS 2, p.4,11), waarvan u trouwens verzuimde om documenten neer te leggen, blijft dan ook een blote bewering. Dat u niet had kunnen voorzien dat de situatie van uw partner en kinderen zou verslechteren nadat u Colombia had verlaten (CGVS 2, p.11) is gezien de door u beweerde feiten volkomen ongerijmd. Dat u daar ook nog aan toevoegt dat u hem niet naar België heeft laten vertrekken omwille van praktische en administratieve redenen, alsook omdat hij nog niet zo lang bezig is met een psychologische behandeling (CGVS 2, p.12) is gezien het gevaar waarin uw zoon volgens u verkeert eigenlijk nauwelijks nog ernstig te noemen. U verwees overigens ook tijdens het eerste interview naar economische motieven en een gebrek aan documenten als redenen dat zij nog altijd in Colombia waren op dat ogenblik (CGVS 1, p.20). Vanuit Colombia konden zij nochtans visumvrij reizen naar Europa, en u had in België werk gevonden en beschikt over steun vanuit uw familieleden die hier wonen (CGVS 1, p.13,21). Toen ze uiteindelijk in oktober 2019 uit Colombia vertrokken, reisden ze met paspoorten die werden uitgereikt op 22 augustus 2019, zo blijkt uit het administratieve dossier. Het is zeer eigenaardig dat zij zo lang zouden talmen om te zorgen dat zij geldige reisdocumenten hadden indien zij werkelijk gebukt gingen onder de angst dat ze elk moment door bendeleden konden worden aangevallen, zoals u beweerde tijdens uw interview op 11 juli 2019 (CGVS 1, p.13). Het CGVS verkeerde echter niet in de mogelijkheid om uw partner, L. M. O. R. (CG-nummer 19/25848 en O.V.-nummer 8.944.540), om toelichting te vragen daaromtrent. Zij is immers niet komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud van 13 februari 2020 waarop zij werd uitgenodigd. Zij heeft ook niet binnen de wettelijk voorziene een geldige reden voor deze afwezigheid gecommuniceerd aan het CGVS. Deze manier van handelen laat zich moeilijk rijmen met een gegronde vrees voor vervolging en spreekt integendeel van een kennelijk desinteresse in de procedure om internationale bescherming te krijgen. Samen met uw herhaalde verklaringen dat u hen niet kan laten overkomen naar België alvorens uw eigen procedure is afgerond (CGVS 1, p.19,20; CGVS 2, p.12) hoewel zij net zoals u om internationale bescherming kunnen vragen in België, wekt het vermoeden dat jullie liever zouden vermijden om open kaart te spelen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw vage, tegenstrijdige en inconsistente verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw diverse identiteitsdocumenten tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet worden betwist. Uw vliegtuigtickets en de aangifte van het verlies van uw paspoort ondersteunen slechts uw verklaringen over uw reisweg, die evenmin in twijfel getrokken wordt. De diverse persartikels die u hebt neergelegd houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten, zoals u zelf verklaart (CGVS 1, p.4; CGVS 2, p.3). Het CGVS betwist noch ontkent dat er misdrijven worden

gepleegd in Medellin en dat C. P. en Tabaco bestaan. Hieruit kan evenwel geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is

bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 51/2, 57/5ter en 62. § 2 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Zij argumenteren dat aangetekende zending geldig is als niet blijkt dat zij niet ontvangen werd door de bestemming en dat *in casu* de oproepingsbrief tweede verzoekster nooit bereikt heeft maar werd teruggezonden naar de afzender wegens onjuist/onvolledig adres, zoals blijkt uit de Track & Trace code van de post (stuk 3). Zij gaf wel het correcte adres als gekozen woonplaats en dit adres werd eerder ook gebruikt in de correspondentie met haar partner, eerste verzoeker die eerder gehoord werd. Zij verwijzen naar Arrest nr. 170.502 van de Raad van State van 25 april 2007 en Arrest nr. 232.313 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 februari 2020 waarin in gelijkaardige situaties werd geoordeeld dat dit niet kan verweten worden aan de verzoekende partij en dat de aangetekende zending geldig is in de zin van artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet als niet blijkt dat deze niet ontvangen werd.

Zij betogen vervolgens dat tweede verzoekster niet rechtsgeldig werd opgeroepen en dat de problemen van eerste verzoeker de aanleiding van hun vlucht is, maar dat dit niet betekent dat tweede verzoekster niet persoonlijk dient gehoord te worden over haar vrees voor vervolging, zeker nu verschillende van haar familieleden vermoord werden of verdwenen. Zij stellen ook dat in die periode tweede verzoekster en haar meerderjarige zoon meermaals benaderd werden door bendeleden en dat zij verschillende documenten wilde neerleggen die nog niet onderzocht werden, waaronder onder meer de overlijdensaktes van familieleden die vermoord werden (stuk 5), het bewijs dat zij een

mensenrechtenorganisatie consulteerde om haar situatie te bespreken (stuk 6) en de psychologische documenten vanuit Colombia met betrekking tot hun zoon (stuk 7). Gezien het fundamenteel belang van een persoonlijk gehoor in de procedure, wat blijkt uit artikel 57/7/ter van de Vreemdelingenwet, dienen de bestreden beslissingen, die samenhangend zijn, vernietigd te worden zodat verzoekster de gelegenheid krijgt gehoord te worden over haar vrees voor vervolging in Colombia.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 § 5 en 57/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een eerste onderdeel betogen verzoekers dat één van de hoofdredenen voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming de vrees voor rekrutering van hun oudste zoon Daniel is door bendeleden die eerste verzoeker meermaals benaderden. Zij wijzen er op dat eerste verzoeker deze vrees meermaals herhaalde bij het CGVS en uitgelegd heeft dat zijn zoon sinds de problemen met psychologische problemen kampt en leggen daarover documenten neer (stukken 6 en 7). Het onderzoek naar het risico op rekrutering van hun oudste zoon staat in schril contrast met de plicht voor het CGVS om zich te laten leiden door het hoger belang van het kind als doorslaggevende overweging, overeenkomstig artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet. In twee zinnen veegt de verwerende partij de vrees in hoofde van de zestienjarige zoon van tafel, wat getuigt van een onzorgvuldig onderzoek. In een tweede onderdeel wijzen verzoekers er op dat hun zoon opgroeide in één van de meest gevaarlijke steden en wijken van Colombia en dat uit verschillende bronnen, waaronder het Cedoca-rapport van 13 november 2019, blijkt dat lokale combo's of bendes in Medellin veelvuldig minderjarigen rekruteren om hen te helpen met illegale praktijken. Zij citeren ondermeer een passage uit het rapport waaruit volgens verzoekers blijkt dat *“de rekrutering van minderjarige kinderen een wijdverbreid en groeiend probleem is in gans Colombia, en niet in het minst in de regio Antioquia, waar Medellin gelegen is”*. Zij wijzen er op dat hun verklaringen waarom de combos minderjarigen rekruteren stroken met de informatie die daarover beschikbaar is en waarvan kan verwacht worden dat verwerende partij deze kent en in haar onderzoek betreft. In een derde onderdeel werpen zij op dat hun 17-jarige zoon eveneens zijn vrees voor vervolging wenst toe te lichten tijdens een gehoor en verwijzen naar de mogelijkheid voor minderjarige verzoekers in wiens naam een verzoek wordt vermoed te zijn ingediend door hun ouders, om te vragen gehoord te worden in artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet. Zij wijzen er op dat nadat het dossier van tweede verzoekster en de drie kinderen werd overgemaakt aan de verwerende partij, zij niets hebben ontvangen van de verwerende partij aangezien de oproeping voor tweede verzoekster niet werd overgemaakt door de post en dat zij kort daarna de weigeringsbeslissingen kregen.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 51/2, 57/5ter en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de zorgvuldigheidsplicht. In een eerste onderdeel wijzen verzoekers er op dat de situatie in de wijk waarvan zij afkomstig zijn, communa 13, weliswaar verbeterd is en aantrekkelijker werd gemaakt, maar dat het bendegeweld er nooit verdwenen is en dat het geweld er terug toenam en verwijst daarvoor naar een rapport van Insight Crime van juli 2018. Eerste verzoeker legde een lijst neer van namen van vermoorde familieleden. Verwerende partij meent dat dit een kernelement is dat niet met relevante documenten wordt gestaafd en dus een blote bewering, terwijl eerste verzoeker verklaarde dat zijn vrouw trachtte aan overlijdensaktes te komen. Vermits zijn vrouw niet de kans kreeg om gehoord te worden kon zij ook de documenten niet neerleggen, waaronder de overlijdensakten. Zij wijzen er in dit verband op dat verwerende partij niet betwist dat vermoorde en verdwenen familieleden voor Tabaco werkten. Zij stellen dat uit enkele overlijdensakten blijkt dat er een gerechtelijk onderzoek plaatsvond en dat *“tegenpartij niet betwist dat de neven van verzoekster gerekruteerd werden door Tabaco, maar anderzijds het belang van bewijzen zoals overlijdensaktes miste, zijn deze documenten een cruciaal nieuw element die de verklaringen van verzoekers kracht bijzetten”*. In een tweede onderdeel en derde onderdeel betogen verzoekers dat eerste verzoeker wel degelijk een gedetailleerd en samenhangend relaas aflegde, ook met betrekking tot de plannen van het combo en de informatie die hij hierover al dan niet had en de relatie tussen eerste verzoeker en Tabaco, en stellen dat een selectieve lezing wordt gemaakt van zijn verklaringen.

In een vierde onderdeel stellen verzoekers dat het feit dat eerste verzoeker eerst vertrok in 2018 niet als een tegenindicatie kan worden beschouwd voor wat hij meemaakte aangezien hij meermaals toelichtte dat ze een moeilijke financiële situatie hadden. In een vijfde onderdeel tenslotte wijzen verzoekers op de stijging van het bendegeweld in Communa 13 en verwijst naar pagina 43 van het Cedoca rapport van 13 november 2019 en stellen dat de intimidaties door de bende de directe aanleiding was voor eerste verzoeker om te vertrekken en dat na zijn vertrek zijn echtgenote en zijn zoon nog verschillende malen werd geïntimideerd.

In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; artikelen 48/4 § 2, c) en 62 § 2 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een eerste onderdeel betogen zij dat de bestreden beslissingen niets zeggen over de veiligheidssituatie in Medellin en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest nr. 224 610 van 5 augustus 2019 het belang benadrukte van een beoordeling die steunt op informatie die specifiek betrekking heeft op de situatie in de regio en zelfs de stad van herkomst, namelijk Medellin. Zij stellen dat de beslissingen op dit punt gebrekkig gemotiveerd zijn en in strijd met de verplichtingen van verwerende partij overeenkomstig artikel 48/4 en 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet. In een tweede onderdeel argumenteren verzoekers dat het escalerend geweld in Medellin het gevolg is van een conflict tussen meerdere gewapende groeperingen die over de controle van de stad strijden (met verwijzing naar de COI Focus van 13 november 2019) en dat het geweld een enorme impact heeft op de burgerbevolking en massale ontheemding uit steden zoals Medellin tot gevolg heeft (met verwijzing naar een artikel op de website van Colombia reports gepubliceerd op 27 februari 2020).

Verzoekers vragen in hoofdorde als vluchteling erkend te worden; in subsidiaire orde hen de subsidiaire bescherming toe te kennen, in meest subsidiaire orde, de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Weigeringsbeslissing genomen t.a.v. verzoeker - eerste bestreden beslissing;
2. Weigeringsbeslissing genomen t.a.v. verzoekster - tweede bestreden beslissing;
3. Kopie van de aangetekende zending met de oproepingsbrief van 21.1.2020 en Track & Trace van Bpost;
4. Geschreven verklaring van verzoekster, met vrije vertaling;
5. Vier overlijdensaktes van familieleden en lijst van overleden en verdwenen familieleden;
6. Document van Colombiaanse mensenrechtenorganisatie;
7. Psychologisch attest betreffende D., van 13.9.2019;
8. Psychologisch attest betreffende D., van 14.4.2020;
9. Paspoort van het kind D.;
10. Paspoort van het kind S.;
11. Paspoort van het kind E.

Verzoekers leggen een aanvullende nota dd. 13 augustus 2020 neer waarbij overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: een voor eensluidend verklaarde vertaling van stukken 5 tot 7 toegevoegd aan het verzoekschrift en een ondertekende versie van het stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift. Zij leggen ter terechtzitting een tweede aanvullende nota neer waaraan een handgeschreven verklaring is toegevoegd waarin zij hun dankbaarheid uitdrukken en uiteenzetten dat zij zich veilig voelen in België.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke

procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop

deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven “indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Beoordeling

Voor een samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekers, verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de door verzoekers bijgebrachte landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting stelt de Raad het volgende vast.

Vooreerst werpen verzoekers op dat tweede verzoekster niet werd gehoord door het CGVS omdat de oproeping voor het persoonlijk onderhoud haar nooit heeft bereikt. Zij wijzen er op dat het persoonlijk onderhoud een fundamenteel aspect is van het onderzoek naar internationale bescherming en dat zij nog verschillende documenten wou neerleggen, die zij toevoegen aan het verzoekschrift, die nog niet onderzocht werden.

Artikel 51/2, 5 en 6° lid van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende: *“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending (of per bode tegen ontvangbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze. De oproepingen en de aanvragen om inlichtingen kunnen eveneens geldig verstuurd worden naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending (of per bode tegen ontvangbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en aanvragen om inlichtingen ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf”.*

Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij per brief dd. 21 januari 2020 tweede verzoekster heeft opgeroepen voor het persoonlijk onderhoud CGVS per aangetekende zending naar het adres Rue E. C. X in Ukkel (administratief dossier tweede verzoekster, stuk 4). Evenwel blijkt uit de door verzoekers neergelegde stukken dat deze oproeping tweede verzoekster niet bereikt heeft. De Track & Trace gegevens van BPost die door verzoekers worden neergelegd in stuk 3 bij het verzoekschrift vermelden het volgende: *“je aangetekende zending werd niet afgeleverd. Deze is onderweg terug naar de afzender. De levering was onmogelijk vanwege een onvolledig adres”.* Verzoekers merken op dat de door haar gekozen woonplaats correct is en ook werd gebruikt in de correspondentie met eerste verzoeker.

In het document *“verklaring betreffende de woonstkeuze”* van 20 november 2019 wordt door tweede verzoekster als gekozen woonplaats Rue E.C. X te U. opgegeven, dit is het adres waarnaar de oproeping voor het persoonlijk onderhoud CGVS werd verstuurd. Verwerende partij legt geen nota neer. Verwerende partij werpt ter terechtzitting op dat uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende zending waarbij de weigering tot heropening van het dossier werd verstuurd naar tweede verzoekster op hetzelfde adres door BPost werd teruggestuurd naar het CGVS met de vermelding *“niet afgehaald”* en dat vermoedelijk hieruit werd afgeleid dat tweede verzoekster ook de oproeping voor het persoonlijk onderhoud niet heeft afgehaald. Gevraagd of verwerende partij betwist dat de door verzoekers

neergelegde Track & Trace gegevens betrekking hebben op de oproepingsbrief die naar tweede verzoekster werd verstuurd, stelt zij dat op basis van de stukken in het administratief niet kan vastgesteld worden dat deze gegevens hier niet betrekking op hebben. Verder stelt verwerende partij ter terechtzitting dat de verplichting voor de commissaris-generaal om tweede verzoekster op te roepen niet betekent dat hij haar moet horen en dat in deze zaak geoordeeld werd dat de commissaris-generaal over genoeg elementen beschikt om een beslissing te kunnen nemen.

Voor zover, zoals opgeworpen door verwerende partij, uit het administratief dossier blijkt dat formeel gezien voldaan is aan de in artikel 57/5ter § 1 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting voor het CGVS om een verzoeker om internationale minstens éénmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming en dat deze naar de recentste gekozen woonplaats van tweede verzoekster werd gestuurd, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat tweede verzoekster deze oproeping niet ontvangen heeft en dat zij een bewijsstuk voorlegt verkregen van BPost waaruit blijkt dat de aangetekende zending niet werd afgeleverd omdat het adres onjuist/onvolledig is. Verder stelt de Raad vast dat de briefomslag met het bewijs en nummer van aangetekende zending van de brief waarin de commissaris-generaal de heropening van het dossier weigert aan deze brief is vastgeniet en "*niet afgehaald*" vermeldt. Evenwel bevindt zich in het dossier ook een lege briefomslag met een identificatienummer van aangetekende zending met op de achterzijde de vermelding "*Adres onvolledig/onjuist*". Deze briefomslag is aan geen enkele brief geniet maar het identificatienummer stemt overeen met het identificatienummer van de aangetekende zending die door verzoekers als stuk 3 bij het verzoekschrift wordt gevoegd. De Raad stelt vast dat verwerende partij dit ter terechtzitting ook niet betwist.

Bijgevolg is komen vast te staan dat tweede verzoekster de oproeping voor het persoonlijk onderhoud niet heeft ontvangen en dat haar daarbij geen tekortkoming kan worden aangewreven nu de aangetekende zending naar verwerende partij is teruggekeerd met de vermelding "*adres onvolledig/onjuist*". Het feit dat de aangetekende zending met de weigering tot heropening van het dossier is teruggekeerd naar verwerende partij met de vermelding "*niet afgehaald*" doet hieraan geen afbreuk nu het om een andere aangetekende zending gaat.

Verzoekers wijzen er terecht op dat, aangezien de aangetekende zending voor de oproeping door BPost werd teruggestuurd naar het CGVS, verwerende partij op de hoogte was van het feit dat zij deze brief nooit ontvangen had en dat het feit dat de problemen van eerste verzoeker de directe aanleiding van hun vlucht is, niet betekent dat daarom tweede verzoekster niet moet gehoord worden over haar vrees voor vervolging, gezien haar eigen profiel en de verschillende documenten die zij wilde neerleggen.

Wat betreft de stelling van verwerende partij dat de verplichting om een verzoeker minstens éénmaal op te roepen niet betekent dat de commissaris-generaal verplicht is om de verzoeker mondeling te horen en de commissaris-generaal een beslissing kan nemen op basis van de schriftelijke verklaringen van tweede verzoekster, wijst de Raad op het volgende.

Zoals terecht opgemerkt door verzoekers is artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet de omzetting naar Belgisch recht van artikel 14 van de Asielprocedurerichtlijn, dat de beslissingsautoriteit de verplichting oplegt om van de verzoeker om internationale bescherming een persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek af te nemen en de verplichting om de verzoeker in de gelegenheid te stellen om persoonlijk gehoord te worden over het verzoek. De centrale plaats en het fundamentele belang van het persoonlijk onderhoud in de asielprocedure wordt ook benadrukt in de memorie van toelichting bij de wet van 21 november 2017, waarbij artikel 57/5ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd. Daarin wordt immers gesteld dat "*Gezien het persoonlijk onderhoud als een fundamenteel beginsel en waarborg geldt in de behandelingsprocedure van een verzoek om internationale bescherming is het aangewezen het principe van het persoonlijk onderhoud eveneens op te nemen in de wet*" (Parl. St., Kamer 2016-2017, Doc 54 2548/002, p. 92).

Overeenkomstig artikel 57/5ter § 2 van de Vreemdelingenwet vindt het in § 1 van deze bepaling bedoelde persoonlijk onderhoud niet plaats indien de commissaris-generaal op basis van het beschikbare bewijs een positieve beslissing kan nemen inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus; de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft of de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker verstrekte elementen in het kader van een volgend verzoek. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat geen van deze opgesomde situaties *in casu* van toepassing is, nu het gaat om een

eerste verzoek om internationale bescherming, er geen reden is om aan te nemen dat verzoekster niet persoonlijk kan gehoord worden en de commissaris-generaal een negatieve beslissing heeft genomen in hoofde van tweede verzoekster.

Artikel 57/5ter § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming”*. De Memorie van toelichting stelt hierover het volgende: *“De derde paragraaf stelt dat het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet belet een beslissing te nemen over het verzoek tot internationale bescherming. Dit betreft de omzetting van artikel 14.3 van de richtlijn. Het principe blijft dat elke verzoeker minstens eenmaal de kans moet krijgen de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten (behoudens in de hiervoor vermelde uitzonderlijke situaties)”* (Ibidem, p. 96). Ook hieruit blijkt nogmaals de wil van de wetgever om het principe dat elke verzoeker minstens eenmaal een persoonlijk onderhoud moet krijgen centraal te stellen in de procedure.

Verder stelt de Raad ook vast dat verwerende partij het zelf noodzakelijk vond om tweede verzoekster te horen in een persoonlijk onderhoud, aangezien zij hiervoor werd uitgenodigd en dat de bestreden beslissingen zowel ten aanzien van eerste verzoeker als tweede verzoekster uitdrukkelijk stellen dat verwerende partij tweede verzoekster om toelichting wou vragen over een aantal aspecten maar daar niet de kans toe kreeg omdat zij niet kwam opdagen voor het persoonlijk onderhoud. De zorgvuldigheidsplicht die op de verwerende partij rust houdt in dat zij haar beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en deze moet baseren op een correcte feitenvinding. Door tweede verzoekster niet opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud terwijl zij op de hoogte was van het feit dat tweede verzoekster de oproeping niet ontvangen had wegens een onjuist/onvolledig adres is verwerende partij tekortgeschoten aan de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts stelt Raad vast dat verzoekers in het verzoekschrift ook benadrukken dat tweede verzoekster en haar meerderjarige zoon meermaals werd benaderd door bendeleden in de periode nadat eerste verzoeker Colombia had verlaten en dat zij een aantal documenten wilde neerleggen die nog niet onderzocht werden door de commissaris-generaal. Deze documenten worden thans bij de Raad neergelegd. Deze betreffen overlijdensaktes van familieleden die vermoord werden, een bewijs dat zij in april 2019 een mensenrechtenorganisatie consulteerde om haar situatie te bespreken en de psychologische attesten uit Colombia met betrekking tot hun zoon.

Gelet op het voorgaande kan de Raad slechts vaststellen dat tweede verzoekster niet de kans heeft gekregen haar persoonlijke vluchtmotieven, en de documenten die er op betrekking hebben en die ook betrekking hebben op gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na het vertrek van eerste verzoeker uit Colombia, toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Aangezien de vluchtmotieven van tweede verzoekster ook verband houden met de vluchtmotieven van eerste verzoeker, kan deze substantiële onregelmatigheid ook gevolgen hebben voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van eerste verzoeker.

De Raad stelt vast dat aan de bestreden beslissingen een substantiële onregelmatigheid kleeft die niet door de Raad kan worden hersteld. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd. De voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 maart 2020 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET